

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku wierzycieli: Banku (...) w L., M. N. i Skarbu Państwa -
Naczelnika Urzędu Skarbowego w L.
przeciwko dłużnikom T. R. i I. R.
o egzekucję z nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi pozwanego T. R.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt III Cz (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Dłużnik T. R. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 7 września 2017 r., oddalającego jego zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w L. z dnia 25 maja 2017 r., którym udzielono przybicia własności nieruchomości położonej w L. składającej się z działki ewidencyjnej nr 377/1 o pow. 1,1300 ha zabudowanej budynkiem mieszkalnym jednorodzinnym, objętej księgą wieczystą (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w L. V Wydział Ksiąg Wieczystych, na rzecz Banku (...) w L. za kwotę 214 066,67 zł.

Skarżący jako podstawy skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) wskazał: art. 953, art. 987, art. 988 i art. 991 § 1 k.p.c. i domagał się stwierdzenia, że zaskarżone postanowienie jest niezgodnie z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jest środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, OSNC 2006, Nr 1, poz. 17 oraz z dnia 18 stycznia.... III CNP 21/05, nie publ.).

Z treści art. 424⁴ i art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. wynika jednoznacznie, że ustawodawca oddzielił podstawy skargi, a więc także przepisy składające się na ich uzasadnienie, od przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest celowym zabiegiem ustawodawcy. Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest

niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. i odwrotnie - wskazanie przepisu prawa materialnego lub przepisów postępowania, z którym orzeczenie jest niezgodne, nie spełnia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. wskazania podstaw skargi i jej uzasadnienia. W skardze wniesionej przez dłużnika T. R. przytoczono jedynie podstawy skargi, nie wskazano jednak przepisów prawa, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, co nie jest spełnieniem wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Brak jest też podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wyводу i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Skarżący powinien odwołać się do okoliczności, które znajdują potwierdzenie w materiałach dołączonych do skargi albo znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazują na poniesienie szkody oraz jej związek przyczynowy z zaskarżonym orzeczeniem.

Uzasadnienie skargi w tym zakresie ogranicza się do wyjaśnienia, że wskutek zaskarżonego postanowienia skarżący został pozbawiony możliwości uzyskania godziwej ceny za przedmiotową nieruchomość, poprzez wyłączenie od udziału w nabyciu nieruchomości potencjalnych nabywców. Skarżący nie określa wysokości szkody kwotowo i nie przedstawia żadnych wywodów, które wskazywałyby na jej rozmiar. Nie wskazuje również na konkretny, określony uszczerbek majątkowy odwołując się jedynie do hipotetycznej możliwości uzyskania wyższej ceny sprzedaży nieruchomości.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), wobec czego orzeczono jak w sentencji.

jw